

ВИТЛЕЕМЪ

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА

Христось Въскресе — Истина Въскресе.

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

ГОДИНА
III

Поч. Председатель:
† Митрополитъ Симеонъ
Главень редакторъ:
Мл. Георгиевъ, учитель — Варна

КНИЖКИ
III-IV

Редакционни съобщения.

Папката.

Съ настоящитѣ книжки изпращае на всички наши абонати обещаната папка. Стараемъ се да бждемъ редовни, до колкото зависи това отъ насъ, обаче, често се спъваме отъ неизправността на нѣкои. Горещо апелираме къмъ тѣхъ.

V и VI книжки.

Щомъ мине месецъ май, по много села изъ отечеството ни се привършва учебната година и ученицитѣ разпускатъ. Ако VI книжка отпечатимъ отдѣлно и я изпратимъ презъ юний, мнозина не ще могатъ да я получатъ и ще имъ се развали годишнината. За да се избегне това, редакцията реши да отпечата и иднитѣ две книжки V и VI въ едно и ги изпрати заедно съ притурката — в. „Витлеемъ“ въ края на м-цъ май.

Прочетете това съобщение и не се безпокойте за иднитѣ книжки, че били малко позакъснѣли.

Отъ Витлеемъ до Голгота.

(Евангелие за децата на православната църква.)

Това е, мили братчета и сестрички о Господа нашего Исуса Христа, книгата съ 50 картинки, която редакцията на сп. „Витлеемъ“ тури подъ печатъ.

Ония, които желаятъ да записватъ абонати за нея и не сж получили покани, нека ни пишатъ, за да имъ изпратимъ.

Въ поканитѣ сж дадени най-подробни сведения за книгата и условия за нея, които събиратъ абонати.

Искайте покани отъ Мл. Георгиевъ, редакторъ на сп. „Витлеемъ“ — Варна.

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СПИСАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година III.

Мартъ и Априлий

Книжки III и IV.

Великденска нощъ.

Тъмна нощъ земя покрива,
Всичко дрѣме и почива,
Ни душица нѣма жива:
И гадинки тихо спятъ,
И треви, и цѣлий свѣтъъ.

Само яснитѣ звездички
Надъ полета и горички,
Само тѣ трептятъ еднички
И стражари изъ окопъ
Тайно вардятъ Божи гробъ...

Ето ангели небесни,
Млади, хубави, чудесни,
Съ нови рокли, тихи пѣсни,
Съ леки, вирнати крилца,
Съ бѣли, румени лица.

Отъ небето на дружинка
Право спущатъ се въ градинка,
Тиха, пуста и саминка,
И къмъ гробъ лѣтятъ на щрекъ,
Гледатъ: нѣма живъ човѣкъ.

Бързо-бързо се нареждатъ,
Жално-жално го поглеждатъ,
Па се мълкомъ тѣ навеждатъ,
Скжсватъ гробния печатъ,
Свалятъ камъка, мълчатъ.

Ето, че Христосъ възкрѣсна,
Мракъ се тутакси разпрѣсна,
День великъ и хубавъ лѣсна
Да се радва цѣлий миръ
По земя на длѣжъ и ширъ!

Ц. Калчевъ.

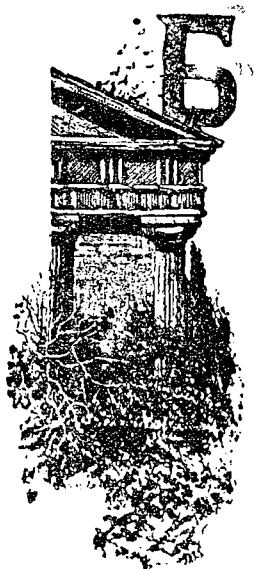

Исусъ между народа.

Всички отрудени и угрижени, елате при мене и азъ ще ви утѣша. Азъ съмъ въ Отца и Отецъ е въ мене. Блаженъ е оня, който вѣрва въ мене и върши това що завещавамъ: Обичайте се едни други като братя. Не правете на другитѣ това, което не искате да правятъ на васъ.

Възкресение Христово.

(Гледай картинката на корицата).

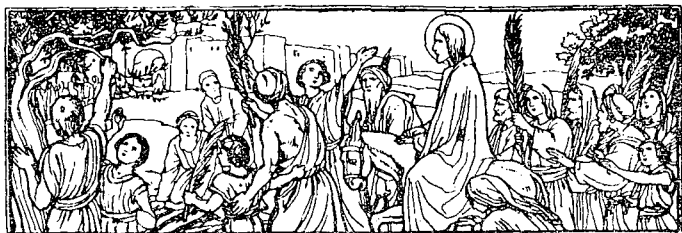
бше недѣля — трети день отъ какъ Исусъ бѣ умрѣлъ и погребанъ. Рано сутринята нѣколко жени бързаха къмъ гроба съ аромати, за да го помажатъ, споредъ обичая.

Приближиха. Гледатъ — гроба отворенъ, камената плоча измѣстена на страна. Спиратъ въ недоумѣние. Изведнажъ предъ тѣхъ се явява човѣка съ ослѣпително облекло. Изплашени, женитѣ наведоха лицата си къмъ земята, а човѣкътъ имъ рече:

„Не бойте се, зная кого търсите, но нѣма го тука. Елате и вижте. Той възкрѣсна. Идете скоро и кажете на ученицитѣ му“.

Женитѣ влѣзоха въ гроба и видѣха плащеницата, съ която бѣше увитъ Исусъ, а него нѣмаше. Зарадваха се твърде много и побързаха назадъ, за да известятъ на ученицитѣ.

По пѣтя къмъ града Исусъ срещна женитѣ и имъ рече: „Здравейте!“

Исусъ въ Иерусалимъ.

Отъ вси страни прииждаха хора въ Иерусалимъ за Пасхата. Шестъ дни предъ нея и Исусъ отиде. Народа го посрещна съ зеленина и пѣсни: „Благословенъ Царя, който иде въ Господното Име, миръ на небето и слава въ висинитѣ“. Книжницитѣ и фарисейтѣ не изтърпѣха това. Наговориха се да го убиятъ.

Съ страхъ се приближиха до него и му се поклониха низко до земята.

Исусъ имъ рече: „Не бойте се, идете кажете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ“.

Още съмнало, не съмнало отъ уста въ уста се носѣше между ученицитѣ на Исуса вестъта:

„Христосъ възкресе, Христосъ възкресе“, а книжницитѣ, старейшинитѣ и главнитѣ свещеници мислѣха какъ да укрятъ това отъ народа. Дадоха много пари на стражаритѣ, които бѣха първитѣ свидетели за Христовото възкресение и имъ заповѣдаха да казватъ, че когато спѣли, дошли нѣкои и откраднали тѣлото на Исуса, за да казватъ после, че е възкрѣсналъ.

Тая лъжа, милички, и до днесъ сѣществува, но вий не вѣрвайте, а каже ли ви нѣкой: „Христосъ възкресе“, отговорете му: **Истина възкресе.**

Който повѣрва и се кръсти, ще бѣде спасень, а който не повѣрва, ще бѣде осъденъ.

Отъ Иоана, гл. 20 ст. 29.

Исусъ му каза: „Понеже ме видѣ, ти повѣрва. Блажени ония, които безъ да видятъ, сѣ повѣрвали.“

Отъ Марка, гл. 16 ст. 16.

Тайната вечеря.

Като излѣзе Юда Искаротски, Исусъ взе хлѣбъ и като го благослови, разчупи го и даде на ученицитѣ си, като рече: „Вземете, яжте, това е моето тѣло“. После благослови и чашата съ вино и като имъ я подаваше рече: „Пийте отъ нея всички, защото това е моята кръвъ на човѣка, която се пролива за мнозина за прощаване на грѣховетѣ“.

Овчата къпалня.

.....

Ъ ония отдавнашни времена, преди две хиляди години, въ далечната страна, гдето се е родилъ и растрналъ Исусъ, имало една знаменита къпалня, наречена „Овчата“, кждето болни и недъгави се стичали отъ всички крайща на страната да чакатъ изцѣление.

Подъ камененъ покривъ, подпрѣнъ отъ много колони наоколо, се намирало едно езерце, чиято вода въ опредѣлено време презъ годината се размжщала и първиятъ, който успѣе да се потопи въ размжтената вода, получавалъ изцѣление. Такава била тая къпалня.

Отъ редъ години единъ тежко боленъ очаквалъ, но всѣкога не успѣвалъ да се мръдне дори при размжщането, което Божия ангелъ правѣлъ само веднажъ при едно идване.

Научилъ за тая къпалня и Исусъ Христосъ, който тогава пжтувалъ да поучава на добро — и отишелъ да види народа, който се събиралъ тамъ. Това било тъкмо въ тоя день, когато ставало размжщането.

Къмъ Елеонския хълмъ.

По обичая си, следъ вечерята, Исусъ излѣзе къмъ Елеонския хълмъ. Тръгнаха и ученицитѣ му съ него. По пжтия имъ каза: „Всички ще се съблазните“. Петъръ отговори: „Азъ, обаче, не!“ Исусъ му каза: „Още тая нощъ, преди да пѣе пѣтела, три пжти ще се отречешъ отъ мене“.

И благиятъ Христосъ самъ видѣлъ какъ се блъскали, биели, газели и ругаели болнитъ, надпреваряйки се, кой да се потопи пръвъ. Само тежко болниятъ не се и помръдвалъ, но жално гледалъ къмъ езерцето и охкалъ горчиво.

— Стани, вземи си постелята и си върви, — казалъ му Христосъ, съ благъ заповѣденъ гласъ. Болниятъ изпълнилъ точно заповѣдта. Той съвсемъ оздравѣлъ и радостенъ си заминалъ, а народътъ се чудѣлъ на тая Христова Сила и се питалъ дали не е сънь. Много великъ имъ се виждалъ тоя день. И наистина тоя день е билъ Великъ день за оня тежко боленъ и за ония, които били тамъ и видѣли чудото.

Така ми разказваше мама една вечеръ преди Великденъ, когато бѣхъ дете и заспивахъ съ нейнитѣ приказки. И тогава азъ заспахъ, слушайки за „Овчата къпалня“, но не мога още да забравя онова, което видѣхъ, въ сънь ли, въ истина ли — не знамъ.

Азъ излѣзохъ изъ креватчето си и отидохъ до прозореца. Въ градината нѣщо блѣщеше — езерце! И човѣкъ, високъ и въ бѣла дреха, стоеше до него. Кой бѣ той? Щомъ ме погледна, той ми кимна да ида при него и въ сѣщия мигъ забиха тържествено черковни камбани, много черковни камбани.

Азъ се приближихъ до човѣка и познахъ, че той не е никой другъ, а самъ Исусъ.

Въ Гетсимания.

Дойдоха на едно мѣсто, наречено „Гетсимания“. Остави ученицитѣ си и имъ каза: „постойте тука докле се помоля“. Отдѣли се колко единъ хвърлей и почна да се моли тѣй усърдно, че потъ като кръвъ капѣше отъ него: „Отче, ако щещъ отмени ме съ тая чаша, обаче не моята воля, а твоята да бже“.

— Чуващъ ли камбанитѣ. мое дете? — попита ме Той меко, като ме помилва по косата. — Тѣ възвѣстятъ Великия день, въ който ти съ горчивина и жалость ще кажешъ: „Сгрѣшихъ и зло направихъ. Не трѣбваше да постъпвамъ така. Прости ми, Боже!“

И наистина азъ си спомнихъ, че презъ сжщия день азъ скъсахъ куклата на Милка, счупихъ плочата на бати, ударихъ по главата котката и смачкахъ въ краката си едно пиленце. И като си спомнихъ това, азъ се разкаяхъ и заплакахъ. Тѣй мъчно ми бѣ! . . . А добриятъ бѣлъ човѣкъ се усмихна, взе ме на ръце и, преди да разбере где съмъ, той ме потопа въ езерцето и мене ми стана леко, топло и радостно.

— Ето, ти се разкая и сега вече си простено, мое дете. Азъ те потопихъ въ Овчата къпалня на изцѣлението чрезъ разкаяние. Сега за тебъ е Великдень. Радвай се!

И благия Исусъ ме тури въ леглото ми и си отиде, а камбанитѣ биеха, биеха . . . Моето сърдце бѣ окъпано и чисто-чисто... Тогава наистина бѣ Великдень.

Мама турна въ ръцетѣ ми червено яйце. Този Великдень бѣ най-радостенъ за менъ.

Леля Зора.

Като разбойникъ го уловиха.

За 30 сребърника Юда съ цѣлувки предаде своя учителъ. Петъръ не можа да се въздържи, извади ножъ и удари слугата на първосвещеника и му отрѣза дѣсното ухо. Исусъ се допре до него и го изцѣри, а на Петра каза: „Петре, повърни ножа на мѣстото му, защото всички, които се залавятъ за ножъ, отъ ножъ ще загинатъ“.

Кого Богъ обича?

ози въпросъ зададе седемгодишниятъ Митко на стария си дѣдо, който седѣше на ниското си столче подъ старата липа и се грѣеше на хубавото пролѣтно слънце.

— Кажи ми, дѣдо, кого обича дѣдо Господъ? — каза Митко.

Старецътъ погледна къмъ двора, по който се разхождаха домашнитѣ птици и дигна глава къмъ клонитѣ на високата липа.

— Мило дете, ти можешъ ли да ми кажешъ кого Богъ не обича? — запита дѣдото.

— Мога, — отвърна Митко, като седна до дѣда си. — Учителътъ на кака Мара веднажъ казваше, че Богъ не обича немирнитѣ и нечиститѣ деца.

Добриятъ старецъ се усмихна и поклати глава въ знакъ на съгласие. Въ това време отъ къщната стрѣха литнаха гълъби и кацнаха на двора между кокошкитѣ.

— Погледни гълъбитѣ и кокошкитѣ — каза Митковиятъ дѣдо. — Тѣ кълватъ заедно и не се каратъ помежду си макаръ, че сж отъ две различни породи. Тѣхъ Богъ обича. Погледни и липата. Тя е старо

При първосвещеника.

Отъ Гетсиманската градина Исуса заведоха право при първосвещеника, гдето се бѣха събрали книжницитѣ и старейшинитѣ що ронтаеха противъ него. Всички едногласно го осъдиха на смъртъ, като богохулникъ, защото имъ каза истината: „Отъ сега нататкъ ще видите човѣшкия синъ седящъ отъ дѣсно на силата и идѣщъ на небеснитѣ облаци“.

дърво и дълги години вече клонитѣ ѣ даватъ сѣнка, а цвѣтоветѣ ѣ медъ за пчелитѣ и чай за насъ. Знаешъ ли какво тя мисли? Тя се радва, че върши добро. Нея Богъ обича.

Старецътъ млъкна, а Митко се замисли. Той погледна дѣда си, пригърна го и каза зарадванъ:

— Мили дѣдо, и азъ вече никога не ще се карамъ съ Драганчови и ще услужвамъ на Пенка, когато тя носи вода по чуждитѣ кѣщи. Нали и мене тогава ще обича добриятъ дѣдо Господъ?

— Да! — отвърна дѣдото съ усмивка на радостъ и помилва русата главица на малкия си внукъ.

Отъ немски: Зора.

Народни пословици за Бога.

Нищо безъ Бога не бива.

Всичко до време, единъ Господъ до вѣка.

Човѣкъ предполага, Господъ разполага.

Господъ забавя, ала не забравя.

Господъ никому дълженъ не остава.

На бодлива крава, Господъ рога не дава.

Господъ дава, ала въ кошара не вкарва.

гр. Айтось.

Събралъ: *свещ. П. Шехановъ.*

„Три пѣти ще се отречешъ“.

Въ двора на първосвещеника бѣха наклали огънь, около когото се грѣха една частъ съ стражата. Примъкна се при тѣхъ и Петъръ. Мина една слугиня и го позна, а той отрече, че е Исусовъ ученикъ. Това направи още два пѣти предъ стражата и чу, че пѣтелъ пропѣ. Спомни си думитѣ на Исуса, излѣзе вънъ и горко заплака.

Мжчителенъ споменъ.

Малката Еленка често бѣше чувала любимата си баба да казва:

— Не върши онова, за което отпосле ще съжелявашъ.

И тя всѣкога се питаше, когато извърши нѣщо, дали отпосле не ще съжелява за стореното. О, ако биха били като нея всички деца!... Но, за жалостъ, не всички биватъ добри и умни като малката Еленка. Напримѣръ Иванчо, който другаруваше съ нея, не бѣше добъръ и често я огорчаваше. Тѣхнитѣ кжщи бѣха въ единъ дворъ, затова не отиваха далече, за да се срещнатъ. Отъ прозорцитѣ даже тѣ можеха да се виждатъ.

Хората мислѣха, че Еленка и Иванчо сж братче и сестриче, защото си приличаха, всѣкога биваха заедно и много се обичаха. Игритѣ имъ бѣха общи и всредъ други деца тѣ пакъ биваха наблизу единъ до другъ. Всичко бѣше добро, освенъ едно—Иванчо често се сърдеше и разваляше цѣлата игра. Тогава Еленка се прибираше вкжщи и плачеше отъ

Познай кой те удари.

Синедрионътъ, следъ като осжди Исуса на смъртъ, даде го на нѣколко мже да го пазятъ до разсъмване. Мжетѣ, които го пазѣха, ругаеха го и биеха. Нѣкои му закриваха лицето, удряха го и го питаха: „Познай кой те удари“! Исусъ всичко пренесе мълчаливо.

огорчение, но щомъ се явѣше Иванчо да моли за помирѣние, тя му прощаваше и тѣ пакъ играеха заедно. Тя бѣше добра и никога не се оплакваше отъ Иванчовитѣ постѣпки, защото и той скоро се разкайваше самъ.

Единъ день презъ зимата, когато се пързалиха по леда до дворния кладенецъ, Иванчо се разсърди за нѣщо и силно ритна тѣхното куче. То жално изквича и побѣгна. Еленка заплака отъ състрадание къмъ животното.

— Ванко, не върши това, за което отпосле ще съжалявашъ, — каза му тя и, като го хвана за ржка, поведе го къмъ своята кѣща. — Ела да идемъ при баба, тя ще ни разкаже приказка и ти ще забравишъ сърдитията си.

Той бѣше още сърдитъ и не искаше да я послуша, затова си дръпна силно ржката и се втурна къмъ своята кѣща, безъ да види, че Еленка падна отъ неговото дръпване и и отъ носа ѝ потече кръвъ върху чистата снѣжна поледица.

— Какво направи ти, Ваньо? — строго му извика неговата майка и се втурна да вдигне отъ земята Еленка, която не заплака силно и се помжѣи да стане веднага, но не можеше да направи това, защото слабитѣ ѝ крачка се хлъзгаха върху леда. Кръвта шуртеше като порой и скоро предъ нея се образува цѣла локва. Тя едва смогваше да пази дрехитѣ си и не можеше да плаче, защото кръвта напълни и устата ѝ. Излѣзе и нейната майка и заедно съ Иванчовата я внесоха вкѣщи и се помжчиха да спратъ кръвта. Напраздно—това не имъ се удаде и тѣ пратиха за лѣкаръ, но и той не помогна много. До вечерята кръвта пакъ потече, а на другия день Еленка бѣ на легло, съвсемъ отпаднала и поблѣднѣла отъ изтичането на много кръвъ, която бѣ текла и презъ нощта.

Така свършватъ предателитѣ.

Юда Искаротски чу присждата надъ Исуса — смъртъ. Разкая се и върна тридесетѣ сребърника на старейшинитѣ, като каза: „Съгрѣшихъ, като предадохъ невинна кръвъ“. А тѣ рекоха: „Намъ що ни е? Ти гледай!“ И като хаърли сребърницитѣ въ храма, излѣзе и отиде та се обеси.

Иванчо не излизаше отъ стаята на майка си, дето бѣше се сгушилъ въ най-затѣнтеното кѣтче и отвреме навреме страхливо приближаваше до прозореца и гледаше къмъ Еленкини. Сърдцето му болно се свиваше, като виждаше лѣкаря да влиза и дветѣ майки—нейната и неговата — да се лутатъ угрижено ту вѣнъ, ту вжтре.

— Защо направихъ така? Защо съмъ така лошъ? — мислѣше си той.—Ами ако тя умре? ... и при тая мисль Иванчо се разплакваше съ горещи обилни сълзи и усещаше какъ сърдцето му бие-бие до изкоковане, като че ли и той ха-ха, ще се задуши и умре.

Цѣлата нощъ той не спа, а на сутриньта лѣкарьтъ влезе да прегледа и него. Той бѣше въ треска, но не искаше да лежи, ами помоли да го пуснатъ при Еленка.

И той видѣ замръзналата локва кръвъ на двора и се уплаши отъ голѣмината ѝ. После влезе при малката си приятелка, която го обичаше и която и той обичаше. Сълзи го задавиха и той страхливо се приближи до леглото.

— Азъ много съжалявамъ, Ленче, — каза той и заплака.

— Нищо, Ванко, сега ми е по-добре, — отвѣрна тя съ много слабъ гласъ, който подеждуваше още по-мжчително на Иванча и го повече разплака. — Не плачи! Защо плачешъ?

— Ти ме учеше да не върша онова, за което отпосле ще съжалявамъ, но азъ не те слушахъ... — каза той и още по-засраменъ и по-нажаленъ, побѣгна и си отиде, като изби-коли далече локвата кръвъ. И пакъ се скри въ кѣта.

А кръвта все течеше отъ време на време, силитъ на малката добра Еленка отпадаха все повече, а когато се за-пролѣти, съ столъ я изнасяха навѣнка да се погрѣе на слън-чице. Иванчо не се отдѣляше отъ нея. Той ѝ разказваше за ластовичкитѣ и щъркелитѣ, които ще дойдатъ и за праздни-

При Пилата.

Първосвещеникътъ, книжницитѣ, старейшинитѣ и мно-жеството тѣхни хора, заведоха Исуса при Пилата, който трѣб-ваше да потвърди присѣдата имъ. „Разни го“, казваха му и сипѣха хули по адресъ на Исуса. Исусъ търпѣше и нищо не казваше. Пилатъ се чудѣше що да прави, но като чу, че е отъ Галилея, прати го при Ирода.

цитѣ, които идатъ. Тя се усмихваше и го слушаше съ радостъ, че ще види скоро ластовичкитѣ и щъркелитѣ, — но когато първата ластовичка зачурулика на нейния прозорецъ, тя лежеше отъ последното кръвотечение. Този пътъ съ нищо не можаха да спратъ кръвта и Еленка до вечерята умрѣ.

Какво стана съ Иванчо? Де е и какво прави той? Дали е забравилъ?

Не! Той порасна, пѣтува по разни страни, рано косата му побѣлѣ и най-после сѣщо рано остарѣ, — но случката съ малката Еленка той не можеше да забрави. Тоя споменъ го мжчеше презъ цѣлия му животъ.

Отъ немски: *Вуйчо Ваньо.*

Бий Иванча, за да не разплаквашъ Ивана.

Коего Иванчо не научи, Иванъ никога не ще знае.

Всѣкога изпълнявай възможното добро, ако не искашъ да съжелявашъ за непоправимо зло.

ОРАЧЪ.

Ори, орачо, ори,
Черни угари пори!

.....

Врѣхъ плуга и хомота,
Кои крепятъ живота,
Ангелъ Божи си седи
И надъ трудъ ти зорко бди.

Ц. Анчевъ.

При Ирода.

Иродъ, като видѣ Исуса, много се зарадва, защото отдавна желаете да го види, нонеже бѣ слушалъ за него. Почна да го разпитва, но като Исусъ нищо не му отговори, ядоса се много и заповѣда на войницитѣ си да го съблѣкатъ и биятъ на голо съ прѣчки и снопове отъ жили и въжя.

е есенесъ презъ септемврий, току що бѣха се отворили училищата и децата тичаха въ тѣхъ като пчелици въ кошерь. Наобѣдвахъ се и полѣгнахъ да си почина. Нѣкой потропа. Станахъ и отворихъ. Виждамъ Петя и Данчето съ засмѣни личица.

— Добъръ день, дѣдо, ми казватъ и бързатъ да ми цѣлуватъ ржка.

— Далъ Богъ добро, миличкитѣ ми!

— Ние, дѣдо, дойдохме да те поканимъ да дойдешъ днесъ въ училище и ни посетишъ, защото захванахме вече да се учимъ.

— Ей сега, ей сега, нека се облека и ще дойда.

Облѣкохъ се. Петя и Данчето ме хванаха за ржце и отидохме въ училището имъ. Влѣзохъ най напредъ въ тѣхното отдѣление. Всички ме посрещнаха на крака съ весели и зас-

Пакъ нищо не каза.

Макаръ и немилостиво да плющѣха ударитѣ по голото тѣло на Исуса, той не отвори уста и не направи волята на Ирода.

Възбѣснѣ Иродъ и не знаеше що да прави. Поруга го, като го облече въ мангия като царъ и го изпрати обратно при Пилата.

мѣни лица Като ги поздравихъ съ добъръ день, извикаха изъ единъ гласъ:

— Добъръ деень, добъръ деень, дѣдо.

Ржухвахъ се съ учителката и седнахъ на поднесения ми столъ. Нѣколко деца, по покана на учителката, издекламираха по едно стихотворение, а следъ това изпѣха една пѣсничка. Трогнатъ до сълзи, станахъ и ги поздравихъ съ началото на учебната година. Благопожелахъ имъ да я изкаратъ съ здраве и успѣхъ въ уроцитѣ Посѣветвахъ ги да прилежаватъ, да се учатъ добре, да обичатъ и слушатъ учителитѣ си, да не си казватъ едни на други лоши думи, на улицата и въ кѣщи да бждатъ добри и съ всѣкого да бждатъ учтиви. Обърнахъ внимание на момченцата да не замѣрватъ съ камѣни по птичкитѣ, защото съ това често чупятъ прозорцитѣ на хорскитѣ кѣщи. Казахъ имъ, че лоши деца, които замѣрватъ глѣзбитѣ по керемидитѣ на моята кѣща, счупиха ми 6 стѣкла, за които платихъ много скѣпо, за да ги турна пакъ.

Като излѣзохъ отъ това отдѣление, отидохъ въ другитѣ. На всѣкѣжде сѣщото.

Следъ нѣколко дни дойдохъ въ кѣщата ми седемь-осемь момченца и три момченца, всичкитѣ ученички и ученици отъ училището, гдето бѣхъ. Поздравиха ме и по моя покана седнаха.

— Какво правите, какво има, деца, ги питамъ.

— Добре сме, дѣдо, само едно лошо.

— Какво?

Нѣколко момиченца се обадиха:

— Нека си каже самъ Василъ какво е направилъ.

Василъ беше между тѣхъ. Навелъ глава и почервенѣлъ като божуръ.

„Радвай се, Царю Иудейски“.

Войницитѣ, които водѣха Исуса, отъ ревностъ къмъ своитѣ началници, допълниха царското облекло на Исуса съ тръненъ вѣнецъ и трѣстика. Крѣвъ шуртеше по лицето му, а тѣ крѣщеа около него: „Радвай се, Царю Юдейски. Радвай се, Царю Юдейски!“

— Какво си направилъ. Василе, та ти се сърдятъ другарчетата? попитахъ го кротко.

— Голѣмъ палавникъ е, дѣдо, обади се Марийка. Онзи день хвърлилъ камъкъ и пукналъ главата на Стояна.

— Истина ли е това, Василе? Кажи ми какво си направилъ?

Василъ захвана да мѣнка и да казва, че играели съ Стоянъ, скарали се и . . .

— Не, дѣдо, пресече го Иринка. Иванъ да каже какъ беше. Иванъ е добъръ, той не лъже, ще каже истината.

Обърнахъ се къмъ Ивана, който седѣше до Васила и го попитахъ:

— Кажи, Иване, какъ беше?

Иванъ почна да разказва:

— Василъ и Стоянъ играеха на топка. Въ началото си играеха добре. По едно време гледамъ Василъ се разсърди. Защо — не зная. Грабна единъ камъкъ и замери по Стояна. Удари го по главата и веднага шурна кръвъ. Стоянъ изпищя, улови се съ дветѣ си ржце и съ плачъ затича къмъ тѣхъ.

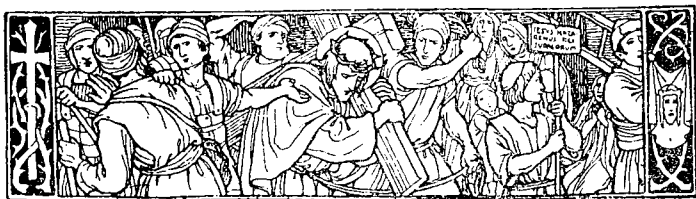
— Учителтъ много му се кара, дѣдо, прибави Марийка. Казваше му: „Сега ако Стояновия баща отиде на полицията и те обади, да видимъ какво ще си изпатишъ“.

Василъ, като слушаше що се разправяше за него, едва седѣше на мѣстото си и не поглеждаше никого.

— Защо си направилъ така, Василе, не ти ли е мило за Стояна, не се ли каешъ, гдето му си пукналъ главата и причинилъ болки? Кажи! Питамъ го.

Прости ме, дѣдо, едва чуто измѣнка Василъ.

Ще те простя, но ако дадешъ дума, че още веднажъ нѣма да правишъ така и нѣма да замѣрвашъ съ камъни никого.

Разпни го, разпни го!

Пилатъ не можа да устои предъ виковетъ на тѣлпата: „Разпни го, разпни го!“ Потвърди присждата и имъ го предаде. А тѣ като го натовариха съ кръста на когото щѣха да го разпнатъ, поведоха го къмъ мѣстото на разпянието — „Голгота“.

— Нѣма, дѣдо, прости ме.

— Не тѣй, дѣдо, обади се Иринка. Василь трѣбва да поиска прошка отъ Стояна. Нему той причини голѣмо зло.

— Право каза Иринка, забележихъ и азъ. Ти, Василе трѣбва да намеришъ Стояна и да го помолишъ да ти прости грѣшката, която си направилъ. Тогава и Господъ ще те прости и азъ ще те обичамъ.

Тѣй бѣше сѣденъ и осѣденъ Василь отъ своитѣ другарчета, сѣдии

Дѣдо ви С-нъ

Малката Мария.

дна сутринъ малката Мария отиваше на училище. Съ едната си рѣчка тя водѣше братчето си, а съ другата носѣше чантичката си. Когато минаваха по улицата, тѣ срещнаха единъ беденъ старецъ, който подлагаше рѣчка и молѣше: „Мое мило дете, подари ми нѣщо, азъ съмъ гладенъ“.

Мария потърси въ джеба си, но той бѣше празенъ. Тогава тя отвори чантата си, извади отъ нея хлѣба и овощията, които майка ѝ бѣше поставила за закуска. „Ето, бѣдний старче, каза тя, това е всичко, което имамъ. Да си го раздѣлимъ.“

Старецътъ съ просълзени очи ѝ благодари, а Мария весело отмина. Никога закуската не ѝ е причинявала толкова радостъ.

Отче, прости имъ . . .

Шествието пристигна на Голгота. Бѣше шесть часа следъ пладне, когато чуковетъ заиграха. Върху кръста, приковаха тѣлото на Исуса. Голѣми гвоздеи пронизаха рѣцетъ и краката му, но той не охна, а се молѣше: „Отче, прости имъ, защото не знаятъ какво правятъ“. Черни облаци надвиснаха и мракъ покри земята.

Зовъ.

Нѣма радость днесъ въ живота,
Мирно теглимъ ний хомота.
Тѣй се нижатъ наш'те дни
На мѣтежни младини.

Трѣбва нѣкой да намѣри
Пжтя новъ и нови двери,
О човѣче, чуй, свести се!
Стига тегли, опомни се!

Стига черната верига,
Вечъ некъ робството се дига.
Ний въ заблуда и съ страхъ,
Днесъ се къпемъ в'мръсенъ прахъ.
„О човѣче, чуй, свести се!
Стига тегли! Опомни се!“

Чуй словата на Христось,
Чуй зова смиренъ на Тозъ,
Кой съсь радость свой животъ
Даде за човѣшки родъ.

Видинъ

Лени Б.

Зрелището на Голгота.

Три кръста бѣха възправени. Три живота гинеха. Кржвъ и сълзи оросяваха земята. Плачъ и ридания, смѣхъ и подигравки цепѣха въздуха. Посредъ разбойници, като разбойникъ на кръстъ прикованъ, Исусъ съ търпение понесе човѣшкото озлобление и даде живота си за насъ и нашето спасение. Слава тебе, Господи, слава тебе!

Селска църква.

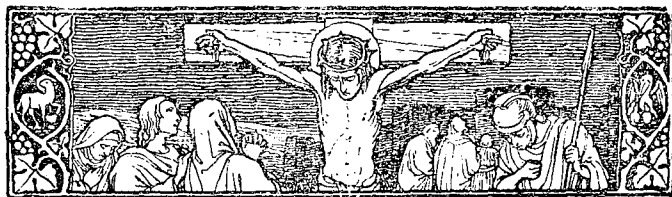
Тамъ по средъ селото,
Близко до школото,
Бѣлей се църква висока,
Всредъ тишна дълбока.

Но въ голѣми дни
Клепалото звѣни —
И все буди, съживява,
Всички хора призовава:

Въ църква да отидатъ —
Богу се помолятъ
Заедно съ своя пастъръ:
За здраве, успѣхи и миръ.

Свещ. П. Ш-овъ

Гр. Айтосъ.

На деветия часъ.

На деветия часъ Исусъ извика: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставилъ“. Поднесоха му веднага гжба напоена съ оцетъ, но той безъ да вкуси, още веднажъ извика: „Отче, въ твоитѣ рѣце предавамъ духътъ си“ и издѣхна. Земята се разтресе, завесата на храма се раздра и мъртви възкрѣснаха. „Истина билъ Синъ Божи“, мнозина казаха.

Село за примеръ.

Това е село **Райково**, Пашмаклийска околия, въ което свещенодѣйствува негово благоговейнство **Димитръ В. Мавровъ**. Ето какво ни пише той:

На 5-й ноемврий миналата година, г-нъ Стоянъ Петковъ посети селото ни, Райково, дето основахме Православно Християнско ученическо Дружество „**Свети Яковъ Алфеевъ**“ (братъ Божий), което за сега брои 45 души членове (всички сж ученици отъ разнитъ класове на прогимназията ни). На 4-й Декемврий — празника на християнизирание на младежта,

отъ 2 до 4 часа сл. пл. дружеството ни даде първата забава въ селския ни театръ „Изгревъ“. Театърътъ бѣше препълненъ отъ публика и мнозина стояха прави, на крака. При откриването и закриването на звабата казахъ нѣколко подходящи думи, поблагодарихъ на публиката и учителството, като помолихъ всички родители и учители да въздействуватъ и подкрепятъ започнатото свѣто дѣло. Забавата излѣзе доста хубавичка. Всички номера на забавата бѣха добре изпълнени и публиката остана много доволна, за това и подпомогна дружеството съ 300 лева съб-

Тѣлото на Исуса.

Като се свечери, тайниятъ ученикъ на Исуса, Иосифъ отъ Ариматея, помоли Пилата да му позволи да вземе Исусовото тѣло и го погребе. Като му позволи, отиде на Голгота и съ помощта на Никодима, войници и нѣкои жени отъ Галилея, сне тѣлото на Исуса отъ кръста.

рана волна помощъ, при всички че входа бѣше свободенъ.

Съ поздравъ и почитание: свещен. Димитръ В. Мавровъ.

Нова църква.

Съ голѣма радостъ съобщаваме на малкитѣ си абонатчета за похвалната инициатива на добри християни отъ квартала „Опълченски“ въ покрайнинитѣ на ст. София да построятъ църква „Св. Апостолъ Андрей,“ въ паметъ на Шипченскитѣ, Сливнишкитѣ и Македонски герои-поборници.

Опълченския кварталъ въ София е новъ. И като такъвъ, още нѣма църква. Въ днешно време да се построи църква, трѣбватъ много пари. Жителитѣ на квартала сж бедни и не могатъ да събератъ такава сума по между си. Трѣбва да

имъ се помогне отъ всички добри християни въ страната ни.

Увѣрени сме, нашитѣ добри абонатчета, не ще откажатъ помощта си за такова едно добро дѣло. Кой колкото може и обича нека изпрати или направо на председателя на строителния комитетъ — **свещеникъ Василь Давидовъ, ул. „Пиротска“ № 60 ст. София,** или до редакцията ни, която ще ги препрати по принадлежностъ.

За сумитѣ, които ще се изпращатъ до редакцията ни, ще се държи списъкъ и съобщава чрезъ списанието кой колко е изпратилъ, за да не стане никаква грѣшка.

Сумитѣ ще се изпратятъ на комитета съ имената на дарителитѣ, за да ги запишатъ въ паметната църковна историческа книга.

Честито възкресение Христово, мили четци! Богъ да Ви благослови и изпълни всички доброжелания.

Редакцията.

И го погребяха споредъ обичая.

Омиха тѣлото на Исуса съ аромати и като го увиха въ плащаница по обичая, занесоха го не далечъ отъ Голгота и го погребяха въ новия гробъ, що Иосифъ си бѣше издѣлбалъ за себе си въ скалата. Следъ малко пристигна стража, която запечати гроба и остана да го пази.

РАЗНИ СРЪЧНОСТИ.

Сходни думи.

1. Огънь безъ мене не бива, но замѣните ли ми първата буква съ *p*, ставамъ име на столица. Кой съмъ?

2. Кой е безъ мене, огънь да го гори, но прибавите ли ми и *ж*, вижъ ме, па умри. Ха сега де!

3. Съ *ж* за всѣкого съмъ потребно, а съ *с* — за него. Познай ме!

Задава: Милка Брънджева—София.

Таинствени квадрати.

4.

34				
34				
34				
34				
	34	34	34	34

Наредете по кутийкитѣ въ отсрещния квадратъ числата отъ 1 до 16 така, щото сборътъ имъ отгоре надолу и отъ лѣво на дѣсно да бжде по 34.

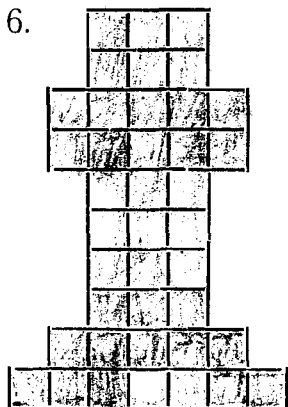
Свещ. П. Ш-овъ — Айтосъ.

5.

По кутийкитѣ въ отсрещния квадратъ прѣснете числата отъ 1 до 9 така, щото отгоре надолу, отъ лѣво на дѣсно и въ диагоналъ сбора имъ да бжде 15.

Свещ. П. Ивановъ — с. Палазаръ,

Таинственъ кръстъ.

1. дърво.
2. число.
3. градъ.
4. занаятъ.
5. животно.
6. глаголъ.
7. титла.
8. не е гладенъ.
9. име.
10. презиме.

Впишете въ всѣки редъ на кръста такива думи, щото отъ буквитѣ по средния редъ, отгоре надолу, да се чете името на прочутъ бѣлгаринъ.

Милка Брънджева — София.

Гатанки.

7. Живъ бие мъртавъ, мъртавъ вика до Бога.
8. Всѣки плаче за него, а не отива съ него.

Свещ. П. Ш-въ — Айтосъ.

9. Конъ прескача
керемиди;
всѣкъ го чува,
а не види.

10. Чудно нѣщо
съществува,
що се види,
а не чува.

Милка Брънджева — София.

Загадъчна срѣща.

11. Добра срѣща, мжжъ и жена!

Жената :

— Не сме мжжъ и жена, а на този мжжъ майка му, на майка ми е свекърва.

Какви сродници сж били?

Емилъ Кръстевъ — Вълчедрма.

Въпроси.

12. Кого Богъ не вижда никога, царьтъ го вижда сегизъ-тогизъ, а обикновениятъ човѣкъ — всѣкога.

Захария Поповъ — Лозенъ.

13. Кжде стои гайдарджията кога свири?

Иванъ Тодоровъ — Варна.

Ребусъ.

13.

КО КО
КО
КО КО

КО
ВЪ

Конкурсъ.

Който до 25 априлий разреши сполучливо всичкитѣ номера отъ отдѣла „Разни сръчности“ ще получи награда хубавата и скъпа икона „Св. Богородица съ младенеца Христа“. Имената на наградени тѣ ще се съобщатъ въ VI кн.

Свободно съчинение.

Наводнение.

За най-хубавитѣ съчинения по горнята картинка опредѣляме три награди:

I. Едно годишно течение отъ списанието — година I и II, по желание, подвързано.

II. Житието на Св. Никола и

III. Иконата „Св. Богородица съ младенеца Христа.“

Решение на задачите от I книжка.

Сходни думи. 1. паница—раница; 2. котка—китка.
Гатанки. 3. ковчегъ за умръль; 4. паякъ.

Задачи. 4. Числото е 35. Смѣта се тъй:
 $(35 \times 2) - 40 = 30$; $(30 \times 2) - 40 = 20$; $(20 \times 2) - 40 = 0$.

Таинственъ квадратъ.

п и р и н ч
о к т а в а
п о м п е й
а р и м а н
р а к и т и
а л е н а к

Решение на задачите от II книжка.

Сходни думи. 1. Критъ — кить; 2. Мара — пара;
лукъ — Лука.

Думи въ кръстъ.

В
и
Тотка
л
е
е
м

Гатанки. 5. часовникъ; 6. нощъ; 7. воденичните
камъни.

Задача. 8. Баштата билъ на 36 години.

Ребуси: 9. Паунка е отъ Елена; 10. Грозданка
плете. (Ето какъ се чете: Грозд-ан-Яка (понеже има
отпредъ запетая, изхвърля се я) плет-е).

ИЗВИНЕНИЕ.

Понеже за тая книжка се събраха решенията на
разнитѣ срѣжности отъ две книжки, не остана мѣсто
за имената на тия наши абонатчета, които сполучливо
сж ги разрешили и получаватъ награди. **Наградитѣ**
пратихме на всички, а имената имъ ще съобщимъ въ
в. „Витлеемъ“, когото ще изпратимъ съ идната
книжка.

Отъ редакцията.

До

Въ

**Продължава подписката
за третата годишнина (1925 год.) на списанието**

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение съ заповедь
№ 1286 отъ 1923 година.

Списанието „Витлеемъ“ презъ 1925 година ще излиза
всѣки месецъ, освенъ месецитѣ: юлий и августъ, съ добре
подбранъ религиозно-нравственъ материалъ и
хубави иллюстрации.

На абонатитѣ си ще даде:

1. Десетъ книжки съ хубави цвѣтни корици.
2. Разкошна папка за съхраняване книжкитѣ.
3. Джебнo календарче за 1925 година.
4. Една хубава стенна училищна програма.
5. Два броя в. „Витлеемъ“ за родителитѣ на абo-
натчетата му и
6. Много награди за сполучливо разрешени за-
дачи, ребуси, приказки безъ думи и рисунки.

Годишниятъ абонаментъ на списанието е
30 лева предплатени.

Всѣки, който ни запише най-малко 5 абоната, е нашъ
настоятелъ и получава списанието безплатно. За по-
вече отъ 5 — удържа си отъ стойността 20%.

Пари, писма и всичко що се отнася до списанието
се изпраща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ
на списание „Витлеемъ“ въ гр. Варна.